

De OCMW's die opteren om een bijkomende uitsplitsing te maken tussen de medische en de paramedische verzorging kunnen een cijfer toevoegen aan de economische natuur.

Inschrijving van de belasting op de oppervlaktewateren :

F 125(3)/02 wanneer de belasting gericht is aan de instelling en door haar wordt gedragen;

832/334/01 wanneer de belasting gericht wordt aan een onderhorige van de instelling en ten laste genomen wordt door het centrum.

IV. Openbaarheid van het OCMW-beleid

De bekendmaking van het OCMW-beleid moet zo ruim mogelijk worden opgevat, ook in de naar de bevolking toe moeilijke punten zoals bijvoorbeeld de door het OCMW gehanteerde terugvorderingsschalen. Initiatieven die genomen worden op het vlak van het informatiebeleid en inspraakorganisatie van het OCMW worden ten zeerste aangemoedigd. Het streven naar openbaarheid van de algemene OCMW -dienstverlening zal de kwaliteit van deze dienstverlening zeker ten goede komen, wat tevens de bekommernis is van de Vlaamse Executieve.

Ik verzoek U, Mijnheer de Gouverneur, deze omzendbrief zonder uitstel ter kennis te brengen van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

De Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting,
Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin,
Mevr. W. Demeester-De Meyer

9 SEPTEMBER 1992. — Omzendbrief BA-G-92/12 houdende toelichtingen inzake de toepassing van de wet van 24 mei 1991 tot wijziging van de Nieuwe Gemeentewet wat de tuchtregeling betreft en van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet

Aan de Heren Provinciegouverneurs,
Aan de Heer Vice-Gouverneur van de provincie Brabant,

Ter kennisgeving aan :

De Dames en Heren Gedeputeerden;
De Arrondissementscommissarissen;
De Colleges van Burgemeester en Schepenen.

Mijnheer de Gouverneur,
Mijnheer de Vice-Gouverneur,

Eén jaar na de inwerkingtreding van de wet van 24 mei 1991 tot wijziging van de nieuwe gemeentewet wat de tuchtregeling betreft en van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet, heb ik een evaluatie gemaakt van de in beroep behandelde tuchtdossiers. Het lijkt mij thans noodzakelijk de hierna volgende richtlijnen en aanbevelingen te geven. Ze betreffen vooral de te volgen procedure.

I. Toezending van het dossier

Naar welke beroepsinstantie het tuchtstraf dossier moet worden toegestuurd, is afhankelijk van de zwaarte van de straf. In geval van lichte straffen — de waarschuwing of de berisping — moet het dossier worden toegestuurd aan de provinciegouverneur. In alle andere gevallen moet het tuchtstraf dossier toegestuurd worden aan de Executieve, thans de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, p/a de Administratie Binnenlandse Aangelegenheden, Markiesstraat 1, 6e verdieping, te 1000 Brussel.

Ik wens nogmaals de aandacht van de gemeenteoverheid erop te vestigen dat het tuchtstraf dossier aan de beroepsinstantie moet worden toegestuurd op dezelfde dag als de dag waarop de toezending bij een ter post aangetekende brief of de overhandiging tegen ontvangstbewijs van het tuchtstrafbesluit aan de betrokkene plaats heeft (artikel 3 van het decreet) en dit binnen een termijn van tien werkdagen na het treffen van het besluit (artikel 307, 2e lid N.G.W.). Met werkdagen wordt hier — en in alle artikelen van de nationale wetgeving waarin sprake is van werkdagen — bedoeld elke dag van de week, behalve de zondag en de wettelijke feestdagen. 11 juli en de brugdagen kunnen niet als wettelijke feestdagen worden beschouwd voor de toepassing van de nationale wetgeving, evenmin als de « plaatselijke » vrije dagen.

Het decreet van 24 juli 1991 heeft interpretatieproblemen voorkomen door alle termijnen eveneens vast te leggen in dagen, uitgezonderd de termijn bepaald in het artikel 15, waar, in tegenstelling tot de bepalingen van de nieuwe gemeentewet, 11 juli uiteraard wel wordt beschouwd als een wettelijke feestdag. De brugdagen daarentegen zijn voor de toepassing van het decreet, eveneens als werkdagen te beschouwen.

II. Sommige tuchtstraffen

Bij de INHOUDING VAN WEDDE bepaalt het artikel 284 van de nieuwe gemeentewet dat, behoudens de in de wet ingeschreven beperking in de tijd (drie maanden niet overschrijden) en bedrag (niet meer dan 20 % van de brutowedde) de gemeenteoverheid aan de betrokkene een nettowedde dient te garanderen die gelijk is aan het bedrag van het bestaansminimum zoals dat wordt vastgesteld krachtens de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum. Dit artikel moet echter beperkend worden geïnterpreteerd. Zulks betekent dat, in geval de inhouding van wedde geen volledige maand bestrijkt, de gemeente geen bestaansminimum moet betalen, mocht blijken dat de resterende nettowedde van het betrokken personeelslid hoger is dan het bedrag van dit bestaansminimum.

Inzake de SCHORSING, is er een essentieel verschil met de oude tuchtregeling. Bij een schorsing is thans de inhouding van wedde verplicht. De gemeenteoverheid moet met andere woorden een weddeinhouding verbinden aan de opgelegde sanctie van de schorsing.

Inzake de INHOUDING VAN WEDDE of de SCHORSING, zonder dat in dit laatste geval wordt gespecificeerd of de maatregel wordt opgelegd met of zonder inhouding van wedde, gaat de toezichthoudende overheid ervan uit dat de maximum bij de wet bepaalde inhouding wordt toegepast, rekening houdende uiteraard met het recht op het bestaansminimum.

Bij de PREVENTIEVE SCHORSING kan de tuchtverheid de weddeinhouding aan de ordemaatregel verbinden, maar kan perfect een preventieve schorsing uitspreken met behoud van de volledige wedde.

Bij het opleggen van de PREVENTIEVE SCHORSING zonder uitdrukkelijke vermelding dat de maatregel wordt opgelegd met inhouding van wedde, is de regel dat de wedde behouden blijft.

Wanneer de preventieve schorsing wordt opgelegd met inhouding van wedde, zonder het bedrag te preciseren, wordt de maximuminhouding toegepast. Wanneer geen tijdsbepaling aan de maatregel wordt verbonden, gaat de toezichthoudende overheid ervan uit dat de preventieve schorsing werd opgelegd voor de maximum bij de wet bepaalde termijn van vier maanden.

De TERUGZETTING IN GRAAD bestaat in de toekenning van een graad van dezelfde rang met een lagere weddeschaal, of van een lagere rang die in hetzelfde of in een lager niveau is ingedeeld. In ieder geval moet de graad, waarin de terugzetting plaats heeft, voorkomen in de personeelsformatie waartoe de betrokkene behoort. In zijn nieuwe graad neemt de ambtenaar die in graad is teruggezet rang in, zowel uit oogpunt van zijn nieuwe administratieve toestand als van de bevordering tot een hogere wedde, op de datum waarop de toekenning van de graad uitwerking heeft. Hij verliest alle rechten en aanspraken die verbonden waren aan zijn vroegere graad, maar verkrijgt in zijn nieuwe graad alle eraan verbonden voordelen en, inzonderheid, het recht op bevordering volgens de op die graad toepasselijke regels. Zijn administratieve toestand is derhalve in feite identiek aan die van een ambtenaar die in dezelfde graad begint. In voorkomend geval blijft zijn bevordering tot een hogere graad afhankelijk van het slagen voor het door het organiek reglement voorgeschreven examen. Een nieuwe aanwijzing en de vermindering van de bezoldiging zijn de directe gevolgen van de terugzetting in graad. Ze vormen hoegenaamd geen nieuwe sanctie. De ambtenaar die een terugzetting in graad heeft opgelopen wordt, voor de voorstellen tot bevordering, verandering van graad of mutatie die geschieden voordat zijn straf is doorgehaald, na de andere ambtenaren gerangschikt. Hij kan evenmin worden aangewezen voor de uitoefening van een hogere functie voordat zijn straf is doorgehaald.

III. De procedure

In verband met de tuchtprocedure in eerste aanleg moeten een aantal voorwaarden essentieel worden vervuld.

1. Een schriftelijk verslag.

Er kan geen tuchtprocedure worden gestart zonder een schriftelijk verslag van de gemeentesecretaris of, als het politiepersoneel betreft, van de hoofdcommissaris. Dit verslag is dus een essentieel stuk van het tuchtdossier. Zonder dat kan een tuchtstrafbesluit niet rechtsgeldig worden getroffen. De secretaris of de commissaris treden in tuchtzaken op als een soort van openbaar ministerie. Alhoewel geen enkele wettelijke bepaling hen daartoe verplicht, is het toch wenselijk dat de secretaris of de commissaris, buiten een eenvoudige weergave van de aan de betrokkene ten laste gelegde feiten en de tuchtrechtelijke kwalificatie van de feiten, een weergave van de te volgen procedure vermeldt en de tuchtverheid een strafvoorstel doet of een voorstel om niet te vervolgen. Indien de secretaris of de korpschef verhinderd is om het verslag zelf op te stellen, is het aangewezen dat dat gebeurt door de eerstvolgende in graad die hem ook voor andere handelingen vervangt. Dit geldt nog meer wanneer het opstellen van het verslag geen verder uitstel gedooft, wegens dwingende omstandigheden of de aard van de feiten zelf.

Wanneer een tuchtprocedure wordt ingezet tegen de secretaris of de korpschef zelf, zal het verslag worden opgesteld respectievelijk door het college van burgemeester en schepenen en door de burgemeester.

In de laatste situatie zal de burgemeester zich achteraf dienen te onthouden van het opleggen van een tuchtstraf aan de betrokkene. In de eerste veronderstelling geldt deze stelling niet.

2. De hoorzitting.

De tweede essentiële stap in de tuchtrechtelijke procedure is het horen van de betrokkene. Het artikel 299 van de nieuwe gemeentewet bepaalt inderdaad dat geen enkele tuchtstraf kan worden opgelegd zonder dat de betrokkene vooraf wordt gehoord.

De betrokkene moet voor het verhoor worden opgeroepen bij aangetekende brief of bij afgifte van de oproepingsbrief tegen ontvangstbewijs en dat minstens twaalf werkdagen voor het verhoor zelf. Omtrent het begrip werkdagen wordt hierboven al een toelichting gegeven (zie I).

Artikel 301 van de nieuwe gemeentewet bepaalt een aantal vermeldingen die alleszins in de oproepingsbrief moeten worden opgenomen.

In de eerste plaats is dat de vermelding van ALLE ten laste gelegde feiten. Dat betekent dat het niet volstaat dat de betrokkene wordt opgeroepen om reden dat hij de waardigheid van het ambt in het gedrang zou hebben gebracht op een bepaalde datum. Zonder de uitdrukkelijke vermelding van het feit of de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de tenlastelegging is de oproeping niet rechtsgeldig. De betrokkene moet met andere woorden duidelijk uit de oproeping kunnen opmaken voor welke specifieke feiten hij zich moet verantwoorden. Een korte samenvatting van de feiten in de oproepingsbrief, met de opgave van plaats en tijd waarop ze zich hebben afgespeeld, is derhalve aangewezen. Het verdient in dit verband aanbeveling dat een afschrift van het verslag van de secretaris of de korpschef aan de oproepingsbrief wordt gehecht. In de begeleidende oproepingsbrief wordt dan uitdrukkelijk meegedeeld dat dat verslag is bijgevoegd.

In de tweede plaats is dat de vermelding dat een tuchtdossier werd samengesteld en dat een tuchtstraf wordt overwogen, de plaats waar en de termijn waarbinnen dat tuchtdossier kan worden ingekeken door de betrokkene en/of zijn raadsman.

Met betrekking tot het tuchtdossier dat ter inzage van de verdediging wordt gesteld, geldt de regel dat het bestuur autonoom oordeelt welke stukken zich in het dossier moeten bevinden. De verdediging kan wel vragen maar niet eisen dat een bepaald stuk aan het dossier wordt toegevoegd.

Wel moet ook dan het bestuur zijn weigering voldoende motiveren. Het hoeft geen betoog dat het dossier dat ter inzage van de verdediging ligt, hetzelfde moet zijn als het dossier dat uiteindelijk aan de tuchtverheid wordt voorgelegd. Indien in de periode tussen de oproeping van de betrokkene en de hoorzitting bepaalde stukken aan het dossier worden toegevoegd, zal het bestuur de hoorzitting moeten uitstellen of minstens in voortzetting stellen teneinde de betrokkene de gelegenheid te geven van het bijgevoegde stuk kennis te nemen. Daarvoor moet de betrokkene over voldoende tijd beschikken. De gemeentelijke overheid zorgt er het best voor dat de betrokkene opnieuw over twaalf werkdagen beschikt om het aangevulde dossier in te zien.

Een nieuwe oproeping van de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van artikel 301 van de nieuwe gemeentewet is niet nodig. Het volstaat het uitstel van de hoorzitting aan de betrokkene schriftelijk mee te delen, met de vermelding dat een stuk aan het dossier werd toegevoegd, en uiteraard met mededeling van de nieuwe datum en tijdstip van de hoorzitting.

In geval van het in voortzetting stellen van de hoorzitting volstaat het hiervan melding te maken in het proces-verbaal van de eerste hoorzitting dat aan de betrokkene wordt voorgelezen en ter ondertekening voorgelegd.

Vervolgens moet in de oproepingsbrief de plaats, de datum en het uur van de hoorzitting voorkomen. Ik stip hierbij aan dat met het uur niet zozeer het exacte uur wordt bedoeld, maar veeleer het tijdstip waarop het verhoor plaatsvindt. De vermelding van « op het einde » of « bij het begin van de gemeenteraadszitting » of « tijdens de zitting van het college van burgemeester en schepenen » die « een aanvang neemt om uur » kan dus volstaan wanneer het wegens andere agendapunten onmogelijk is het juiste uur van de hoorzitting te bepalen. Het volstaat immers dat de betrokkene weet wanneer hij zich kan aanbieden voor het verhoor.

Tenslotte moet meegedeeld worden dat de betrokkene zich kan laten bijstaan door een verdediger naar zijn keuze, dat hij de openbaarheid van de hoorzitting kan vragen wanneer hij voor de gemeenteraad moet verschijnen en dat hij het recht heeft het verhoor van getuigen te vragen alsmede de openbaarheid van dat verhoor.

In dit verband moet worden aangestipt dat de hoorzitting alleen openbaar kan zijn wanneer ze plaatsvindt voor de gemeenteraad. De nieuwe gemeentewet bepaalt inderdaad uitdrukkelijk dat de zittingen van het college van burgemeester en schepenen met gesloten deuren plaatsvinden. Dezelfde regel is eveneens van toepassing wanneer het verhoor wordt afgenomen door de burgemeester.

Het horen van getuigen kan eveneens slechts in het openbaar gebeuren, wanneer het verhoor voor de gemeenteraad plaats vindt en dan nog alleen maar als de opgeroepen getuige met de openbaarheid instemt.

De tuchtoverheid kan het horen van getuigen weigeren. Het spreekt echter vanzelf dat ze haar weigering grondig moet motiveren.

In zijn hoedanigheid van voorzitter van de gemeenteraad, kan de burgemeester de openbaarheid van de hoorzitting weigeren, wanneer zulks noodzakelijk zou zijn voor de handhaving van de openbare orde of de goede zeden, b.v. wanneer een personeelslid wordt beticht van zedenfeiten. Ook hier is uiteraard de motivering essentieel.

De regel van de openbaarheid tenslotte geldt alleen naar buiten uit. De aanwezigheid van een griffier tijdens de hoorzitting is geen schending van het recht dat de betrokkene heeft om de hoorzitting met gesloten deuren te doen doorgaan. Ook niet het feit dat twee of meer personen die van dezelfde tenlastelegging worden beticht, samen gehoord worden, wanneer de tuchtoverheid zou oordelen dat zulks om praktische redenen noodzakelijk is of om tot een beter inzicht bij de feitenvinding te komen.

3. Proces-verbaal van verhoor.

Wat het proces-verbaal van verhoor zelf betreft, bepaalt het artikel 303 van de nieuwe gemeentewet dat het proces-verbaal ook na de hoorzitting mag worden opgesteld en binnen acht dagen aan de betrokkene meegedeeld met het verzoek het te ondertekenen.

Teneinde eventuele moeilijkheden te voorkomen is het aan te raden, het proces-verbaal van verhoor op de hoorzitting zelf op te stellen en onmiddellijk, na voorlezing, ter ondertekening aan de betrokkene voor te leggen.

Indien het proces-verbaal toch na de hoorzitting wordt opgesteld, leeft het bestuur de bepalingen van het artikel 303 van de nieuwe gemeentewet na wanneer het proces-verbaal aan de betrokkene wordt toegestuurd, bij voorkeur aangetekend of door afgifte tegen ontvangstbewijs. Het feit dat de betrokkene nalaat het proces-verbaal ondertekend terug te sturen, tast de geldigheid van de procedure niet aan. De termijn van acht dagen (= kalenderdagen en geen werkdagen) slaat inderdaad enkel op de mededeling van het proces-verbaal aan de betrokkene en niet op de ondertekening.

4. Hernomen tuchtprocedure.

Wanneer de tuchtprocedure, na niet-goedkeuring door de beroepsinstantie wordt hernomen, betekent de bepaling van het artikel 305, § 2, van de nieuwe gemeentewet omtrent de samenstelling van de tuchtoverheid met het oog op het onderzoek, de beraadslaging en de stemming over de op te leggen straf, niet dat het tuchtcollege dat opnieuw de zaak herneemt, dezelfde samenstelling hoeft te hebben als de eerste maal. Vermits voor het treffen van het nieuwe besluit alle procedurewaarborgen opnieuw moeten in acht genomen worden, volstaat het dat de samenstelling van het tuchtorgaan dezelfde blijft vanaf het moment waarop de nieuwe procedure wordt gestart, dus vanaf het opnieuw oproepen van de betrokkene om voor de tuchtrechtelijke overheid te verschijnen. Hieruit vloeit uiteraard voort dat de betrokkene opnieuw moet gehoord worden. Het is wel zo dat enkel geldig kan gestemd worden door de leden van de tuchtoverheid die de volledige hoorzitting hebben bijgewoond.

IV. Doorhaling van de tuchtstraf

Het artikel 309 van de nieuwe gemeentewet bepaalt dat de tuchtstraffen na verloop van tijd, afhankelijk van de zwaarte ervan, ambtshalve of op verzoek van de betrokkene kunnen doorgehaald worden.

Met doorhaling wordt in casu bedoeld dat de tuchtstraf letterlijk doorgestreept wordt en dat de doorhaling in het tuchtdossier vermeld wordt. De stukken in verband met de doorgehaalde sanctie blijven echter in het tuchtdossier, maar geen enkel stuk van het « doorgehaalde » tuchtdossier mag in een eventueel nieuw dossier tegen de betrokkene worden opgenomen.

De nationale wetgever beoogt daarmee dat de tuchtoverheid materieel gezien kennis kan nemen van een doorgehaalde tuchtstraf. Zij mag echter in genedele met de doorgehaalde sanctie rekening houden bij het opleggen van een nieuwe tuchtstraf.

V. De preventieve schorsing, de draagwijdte en de verrekening ervan

De artikelen 310 tot 316 van de nieuwe gemeentewet handelen over het opleggen van een preventieve schorsing aan een personeelslid tegen wie een strafrechtelijke of tuchtrechtelijke vervolging aanhangig werd gemaakt.

Het is duidelijk dat de procedurewaarborgen die aan de betrokkene moeten geboden worden, identiek zijn aan de waarborgen die gelden bij het opleggen van een effectieve tuchtsanctie.

Met het toepassen van de preventieve schorsing moet evenwel zeer omzichtig worden omgesprongen. Ze zal best enkel opgelegd worden wanneer er voldoende zekerheid is dat achteraf de preventieve schorsing kan aangerekend worden op de eigenlijke tuchtstraf, zo niet zal het bestuur genoodzaakt zijn de wedde, die eventueel werd ingehouden, bij het opleggen van de preventieve schorsing, vooralsnog aan de betrokkene uit te betalen, zelfs zonder dat deze hiervoor enige prestatie heeft geleverd. In geval van strafrechtelijke vervolging is het bestuur evenwel niet verplicht een preventieve schorsing op te leggen.

Wanneer vooreerst uit de gegevens van de zaak voldoende blijkt dat de betrokkene zich aan ernstige feiten heeft schuldig gemaakt, kan onmiddellijk overgegaan worden tot het opleggen van een effectieve tuchtsanctie. Hierdoor vermijdt de gemeenteverheid dat een betrokkene gedurende jaren preventief geschorst blijft en derhalve van een soort gedeeltelijk en eventueel geheel betaalde vakantie geniet.

De tuchtrechtelijke overheid is niet steeds gebonden door de strafrechter. Hier moet evenwel een onderscheid worden gemaakt tussen een beslissing van de strafrechter, een buitenvervolginstelling door de onderzoeksrechter en een beslissing van het parket.

In het geval van veroordeling door de strafrechter of wanneer de uitspraak wordt opgeschort in het kader van de wet op de probatie, is de regel dat de tuchtverheid gebonden is door de vaststelling van de rechter over het bestaan van de feiten. Dit houdt in dat, wanneer de feiten onbetwistbaar vaststaan, de tuchtverheid, ook na een strafrechtelijke veroordeling, nog een tuchtstraf kan opleggen. Het beginsel « non bis in idem » wordt hiermee niet geschonden omdat dat enkel de dubbele bestraffing uitsluit met twee of meer sancties van dezelfde aard.

Wanneer de betrokkene door de strafrechter wordt vrijgesproken, moet de tuchtverheid de reden van deze vrijpraak onderzoeken. Indien de strafrechter heeft vastgesteld dat de betrokkene de feiten niet heeft gepleegd, is er geen tuchtrechtelijke vervolging meer mogelijk. De eventuele preventieve schorsing zal derhalve met terugwerkende kracht moeten ingetrokken worden.

Indien de vrijpraak echter gebaseerd is op het ontbreken van een bestanddeel van het misdrijf, dan is een tuchtrechtelijk optreden nog wel mogelijk, maar zal de tuchtverheid motiveren waarom zij de tuchtprocedure inzet of verder zet. Een tuchtprocedure blijft ook nog mogelijk indien de strafvordering onontvankelijk werd verklaard, bijvoorbeeld omdat zij verjaard is. Deze vaststelling doet inderdaad geen afbreuk aan het bestaan van de feiten als dusdanig.

Indien de onderzoeksrechter de betrokkene buiten vervolging stelt, zal de tuchtverheid, na de reden van de buitenvervolginstelling te hebben onderzocht, nog een procedure kunnen volgen mits behoorlijke motivering. De beslissing van de onderzoeksrechter om een beklagde buiten vervolging te stellen heeft inderdaad slechts een voorlopig gezag van gewijsde, bijvoorbeeld omdat er voorlopig geen voldoende bewijzen voorhanden zijn.

Wanneer het parket de zaak seponereert, is de enige draagwijdte hiervan dat deze niet verder behandeld wordt, maar geenszins dat de betrokkene niet schuldig zou zijn. In dat geval kan de tuchtrechtelijke overheid optreden, maar is zij gehouden om het bewijs van schuld van de betrokkene zelf te leveren.

Dezelfde redenering geldt wanneer een minnelijke schikking wordt voorgesteld.

Een ander voorkomend probleem vloeit voort uit de bepalingen van het artikel 312, § 1, tweede lid van de nieuwe gemeentewet. De mogelijkheid bestaat inderdaad dat in de loop van de vier maanden die een preventieve schorsing mag duren — met mogelijkheid van verlenging uiteraard — de tuchtverheid in kennis wordt gesteld van het feit dat een definitieve uitspraak van de strafrechter is tussen gekomen, zonder dat, om praktische redenen, de mogelijkheid bestaat de betrokkene tuchtrechtelijk te sanctioneren binnen het tijdsbestek van de bedoelde vier maanden. In dat geval zal de beroepsinstantie alleszins aanvaarden, vermits de tuchtrechtelijke overheid gehandeld heeft naar de geest van de wetgeving, dat de preventieve schorsing toch wordt verlengd tot de eerstvolgende vergadering van het tuchtorgaan in eerste aanleg, op voorwaarde dat op die vergadering een definitieve beslissing wordt getroffen, d.w.z. de preventieve schorsing wordt opgeheven en een tuchtstraf wordt opgelegd. In deze omstandigheden mag dan ook de tuchtstraf verrekend worden op de preventieve schorsing.

Tot slot, wat de preventieve schorsing betreft, dient nog benadrukt te worden dat, alhoewel ook voor het opleggen van deze ordemaatregel de betrokkene gehoord moet worden, het toch mogelijk is een personeelslid preventief te schorsen, in hoogdringende gevallen, wanneer men praktisch in de onmogelijkheid verkeert om hem te horen. Dit geval kan zich bijvoorbeeld voordoen wanneer de betrokkene in voorhechtenis is. Artikel 314 van de nieuwe gemeentewet bepaalt immers dat men de mogelijkheid heeft preventief te schorsen zonder verhoor onder voorwaarde echter dat na de uitspraak de betrokkene onverwijld wordt verhoord. Onder de term « onverwijld » wordt in casu verstaan : vanaf het ogenblik dat zulks materieel mogelijk is.

VI. De verjaring van de tuchtfacten

Het artikel 317 van de nieuwe gemeentewet bepaalt dat de tuchtfacten verjaren na verloop van een termijn van zes maanden te rekenen vanaf het ogenblik dat de tuchtverheid kennis krijgt van de feiten of ze eventueel zelf vaststelt.

Met de tuchtverheid wordt her duidelijk bedoeld het orgaan zelf dat de tuchtstraf uitspreekt. Het volstaat dus geenszins dat het diensthoofd van de betrokkene, de commissaris of de gemeentesecretaris kennis hebben van de feiten om te stellen dat de tuchtverheid eveneens geacht wordt kennis te hebben van deze feiten. De tuchtverheid zal dus op een of andere manier rechtstreeks kennis moeten krijgen van de tuchtfacten, vooraleer de verjaring begint te lopen. In vele gevallen zal dat slechts zijn op het moment dat de secretaris of de commissaris zijn tuchtverslag stuurt naar de tuchtverheid. Deze kan zijn de burgemeester, het college van burgemeester en schepenen of de gemeenteraad. Het volstaat echter dat de burgemeester of een lid van het college van burgemeester en schepenen, b.v.b. de schepenen van personeel, kennis krijgt van een bepaald feit om te kunnen stellen dat de tuchtverheid in zijn meest uitgebreide zin kennis heeft van de feiten en dus dat de verjaring begint te lopen, zelfs indien de gemeenteraad zou geroepen zijn om een tuchtstraf op te leggen.

Het kennisnemen van de feiten door de tuchtverheid kan uiteraard ook op andere manieren gebeuren, bijvoorbeeld door een klachtbrief, een rechtstreeks verslag van het directe diensthoofd van de betrokkene aan de burgemeester of een schrijven van de diensten van het parket waarin kennis wordt gegeven van hetzij een definitieve uitspraak van de strafrechter hetzij van een seponering van een strafzaak of het voorstellen van een minnelijke schikking.

De mogelijkheid bestaat uiteraard ook dat de tuchtverheid zelf de feiten vaststelt. In dat geval begint de verjaringstermijn te lopen op het ogenblik van de vaststelling zelf.

De verjaringstermijn wordt geschorst door het begin van de tuchtprocedure tegen de betrokkene. Zoals tevoren werd gesteld, begint de tuchtprocedure te lopen op het ogenblik dat de betrokkene opgeroepen wordt om te verschijnen voor de tuchtrechtelijke overheid om gehoord te worden. De schorsing blijft lopen tot een definitieve uitspraak in eerste aanleg (een uitspraak waartegen wegens het verstrijken van de termijn geen beroep meer mogelijk is) of tot de kennisgeving aan de betrokkene en aan de gemeenteverheid van het ministerieel besluit tot goedkeuring of niet-goedkeuring van het tuchtstrafbesluit na beroep.

De verjaringstermijn loopt pas verder na het verstrijken van bovenvermelde periode. De tuchtverheid moet derhalve erop toezien dat zij, bij het hernemen van de tuchtprocedure na een niet-goedkeuring, de betrokkene opnieuw oproept binnen de termijn die rest van de verjaringstermijn van zes maanden.

VII. De aanrekening van de schorsing of de inhouding van wedde in continudiensten

De tuchtstraf van de schorsing of de inhouding van wedde kan problemen opleveren wanneer de betrokkene in een andere dienst is tewerkgesteld dan in de normale dagdienst, bijvoorbeeld in een continudienst of een ander soort van dienstregeling, zoals bij de politie- of brandweerdiensten.

Wat de duur van de tuchtstraf betreft, moet ervan worden uitgegaan dat één dag schorsing of één dag inhouding van wedde afhankelijk is van het systeem waarin men is tewerkgesteld. Eén dag schorsing of één dag inhouding van wedde kan inderdaad een dag van acht, tien twaalf... uur zijn. Wat de financiële implicaties betreft, moet de inhouding van wedde slaan op de werkelijke duur van de tuchtstraf. Eén dag schorsing met inhouding van wedde in een systeem van 12 uren betekent dus een inhouding à rato van 12 arbeidsuren.

VIII. *Het bestaansminimum gegarandeerd als nettowedde in geval van de inhouding van wedde, de schorsing bij wijze van straf, de preventieve schorsing*

Onder het punt II wordt al de aandacht gevestigd op het gewaarborgd bestaansminimum.

In casu gaat het om een wedde en niet om vergoedingen en toelagen die samen met de wedde worden uitbetaald.

Bij het begrip bestaansminimum hoort tevens de toelichting dat het gaat om netto te « overhandigen bedragen », waarvan de bedrijfs- en sociale inhoudingen in die mate dienen opgebouwd te worden dat de bruto maandwedde de nettowedde garandeert.

Op 1 januari 1992 ging het, volgens de onderscheiden gevallen, over de volgende bedragen :

- samenwonende echtgenoten : F 24 971;
- voor een persoon die enkel samenwoont, hetzij met een ongehuwd minderjarig kind te zijnen laste, hetzij met meerdere kinderen, waaronder minstens één ongehuwd minderjarig kind te zijnen laste : F 23 723;
- alleenstaande persoon : F 18 729;
- voor elke andere persoon die met één of meer personen samenwoont : F 12 486.

Hierna volgen ter illustratie twee voorbeelden van een berekening ad hoc hoe men netto (= gelijk aan het bedrag van het bestaansminimum) komt tot een basisjaarwedde (basis indexcijfer 138,01 van de consumptie-prijzen 1981 = 100) :

A. VASTBENOEMDE/ALLEENSTAANDE/januari 1992/volijtids

— te krijgen netto	F	18 729
— Bedrijfsvoorheffingsbarema als ALLEENSTAANDE		
t.o. F 19 000 : F 1 057 — F 850 =	F	+ 207
— Belastbaar bedrag		18 936
— Standplaatsvergoeding		— 1 310
— Bruto-maandbedrag min sociale inhouding		17 626
— Omzetting naar bruto : 17 626 : 100 — (7,5 + 2,55)		19 595
— Omzetting naar basisjaarwedde : (19 595 × 12) : 108,24 %	F	217 239
Proef :		
Bruto per maand : 217 239 × 108,24 % × 1/12	F	19 595
Pensioeninh. 7,5 % (RDN) : 19 595 × 7,5 % =	1 469	
Z.I.V.-inh. 2,55 % (ROF) : 19 595 × 2,55 % =	500	— 1 969
	blijft	17 626
Standplaatsvergoeding		+ 1 310
	belastbaar	18 936
Voorheffing		— 207
	NETTO F	18 729

B. TIJDELIJK BEDIENDE/samenwonende echtgenoot/januari 1992

— Te krijgen netto	F	24 971
— Bedrijfsvoorheffing (vb. 0 kind ten laste, echtgenote heeft geen bedrijfsinkomsten)		0
— Belastbaar bedrag (= met inbegrip van haardvergoeding)		24 971
— Omzetting naar bruto-maandbedrag :		
— 24 971 : (100 — 12,07)		28 399
— Haardvergoeding : 29 040 × 108,24 % × 1/12 =		— 2 619
— Bruto-maandbedrag		25 780
— Omzetting naar basisjaarbedrag (25 780 × 12) : 108,24 %	F	285 809
Proef :		
— Bruto-maandwedde : 285 809 × 108,24 % × 1/12 =	F	25 780
— Haardvergoeding		+ 2 619
— Totaal bruto-onderworpen aan RSZ		28 399
— RSZ : 28 399 × 12,07 %		— 3 428
— Belastbaar		24 971
— Voorheffing		0
	NETTO F	24 971

Vermits het over een wedde gaat, kan er in principe een weerslag zijn op het vakantiegeld en de eindejaars-toelage alsook op het conventioneel of sectoraal supplement.

Het is echter zo dat voor het vakantiegeld, overeenkomstig artikel 5, § 1, van het koninklijk besluit van 30 januari 1979, de betrokkene helemaal geen nadeel ondervindt van de tegen hem getroffen maatregel, vermits hij een wedde heeft genoten ook tijdens de periode van tuchtstraf of preventieve schorsing.

Wat de eindejaarstoelage betreft, speelt de maatregel wel, met dien verstande dat rekening wordt gehouden met de werkelijke weerslag van de ontvangen wedde en dit overeenkomstig artikel 4, §§ 1 en 2, van het koninklijk besluit van 23 oktober 1979 : « § 1. De belanghebbende bekomt het volledige genot van het bedrag der in artikel 5 bepaalde toelage, indien hij als titularis van een ambt met volledige prestaties het volledig voordeel van zijn beloning heeft genoten tijdens de hele duur van de verwijzingsperiode.

§ 2. Wanneer de betrokkene niet het volledig voordeel der in § 1 bedoelde beloning heeft genoten, als titularis van een ambt met volledige of onvolledige prestaties, wordt het bedrag van de toelage verminderd, naar rato van de beloning die hij werkelijk heeft ontvangen. »

IX. De motiveringsplicht

De paragraaf 3 van het artikel 305 van de nieuwe gemeentewet bepaalt dat de tuchtstraffen naar de vorm met redenen moeten omkleed zijn.

Hier moet worden benadrukt dat sedert 1 januari 1992 ook de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in acht moeten genomen worden. Ook de tuchtrechtelijke overheid moet in haar tuchtstrafbesluit de afdoende juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Om aan die motiveringsplicht te voldoen, moeten de administratieve en tuchtrechtelijke overheden alle opgeworpen middelen behandelen. Dat wil echter niet zeggen dat alle aangevoerde argumenten tot staving van die middelen moeten beantwoord worden. Uit de redenen van hun beslissing moet evenwel op afdoende wijze blijken dat zij alle argumenten onderzocht hebben alsmede de redenen die haar hebben aangezet om een bepaalde sanctie op te leggen.

Als besluit kan als gulden regel worden meegegeven dat alle motieven, die spontaan zouden worden aangehaald bij het verdedigen van het besluit wanneer dat wordt in twijfel getrokken, in de motivering moeten opgenomen worden.

Volledigheidshalve wordt herinnerd aan de hierna vermelde omzendbrieven in verband met de tuchtregeling :

- van de Minister van Binnenlandse Zaken van 9 juli 1991 (*Belgisch Staatsblad* van 1 augustus 1991);
- van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 maart 1992 (*Belgisch Staatsblad* van 3 april 1992);
- van de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden van 24 juli 1991 (*Belgisch Staatsblad* van 29 augustus 1991).

U gelieve, Mijnheer de Gouverneur en Vice-gouverneur, deze omzendbrief in het eerstvolgend nummer van het Bestuursmemoriaal op te nemen.

Tenslotte deel ik U mee dat de draagwijdte van deze uitgebreide omzendbrief door mijn ambtenaren ten behoeve van de gemeentebesturen in de provincie zal toegelicht worden in het raam van de begeleiding van de gedecentraliseerde besturen waarvan sprake in mijn beleidsverklaring.

Brussel, 9 september 1992.

De Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening
en Binnenlandse Aangelegenheden,

Th. Kelchtermans

COMMUNAUTE FRANÇAISE — FRANSE GEMEENSCHAP

MINISTÈRE DE LA CULTURE ET DES AFFAIRES SOCIALES

[C. — 29561]

Conseil de direction
Règlement d'ordre intérieur

I. — De la présidence et du secrétariat

Article 1er. Le conseil de direction, ci-après dénommé le conseil, est présidé par le secrétaire général et, en cas d'absence ou d'empêchement, par le membre désigné par le président.

Art. 2. Le président désigne, au sein du conseil, le membre qui assure le secrétariat. De l'accord du conseil, le secrétaire peut être assisté par un fonctionnaire titulaire d'un grade classé au moins au rang 13 qui peut être présent aux réunions sans voix délibérative.

II. — Des convocations

Art. 3. Hormis le cas d'urgence ou les circonstances exceptionnelles, le conseil se réunit sur convocation écrite du président ou signée en son nom, adressée au moins sept jours avant la réunion.

Art. 4. Une réunion spéciale du conseil est également tenue à la demande écrite du tiers de ses membres. Cette demande, à adresser au président doit préciser le ou les points à inscrire à l'ordre du jour.

III. — De l'ordre du jour

Art. 5. L'ordre du jour qui est joint à la convocation est fixé par le président et ce, sans préjudice de l'application des dispositions formant l'article 4 du présent règlement.

Art. 6. L'ordre du jour ne peut être modifié en séance que moyennant l'accord de la majorité simple des membres présents.

IV. — Des séances

Art. 7. Le conseil se réunit au moins trois fois par an.

Art. 8. Les membres du conseil quittent la séance pendant les délibérations et votes relatifs aux candidatures à un emploi auquel ils sont candidats ainsi que pendant les délibérations et votes relatifs aux avis et décisions afférents à des points dans lesquels ils ont un intérêt personnel ou par lesquels ils sont directement concernés.

Art. 9. Le conseil ne peut délibérer valablement que si la majorité simple de ses membres au moins sont présents.

Pour l'application de l'alinéa précédent, il n'est pas tenu compte des membres qui, bien qu'étant en position d'activité de service, se trouvent en droit ou en fait dans l'impossibilité d'assister à la réunion pour un des motifs suivants :

- exercice des fonctions dans un cabinet ministériel;
- mission hors de la résidence administrative;
- éloignement du service pour raison de santé dûment attestée par un certificat médical.